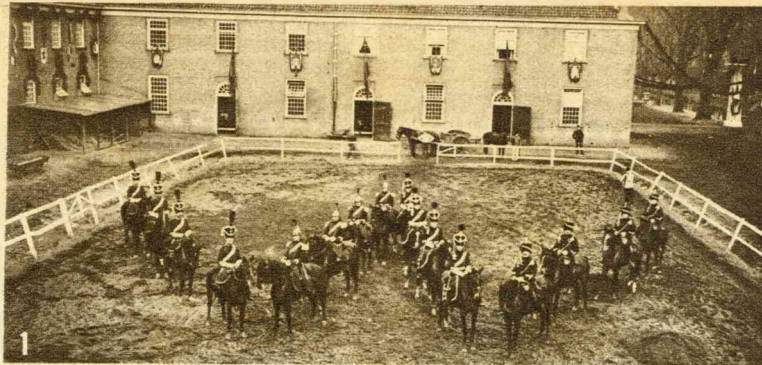

Het 100-jarig Jubileum van het 3e Regiment-Huzaren te 's-Gravenhage-Amsterdam.

○

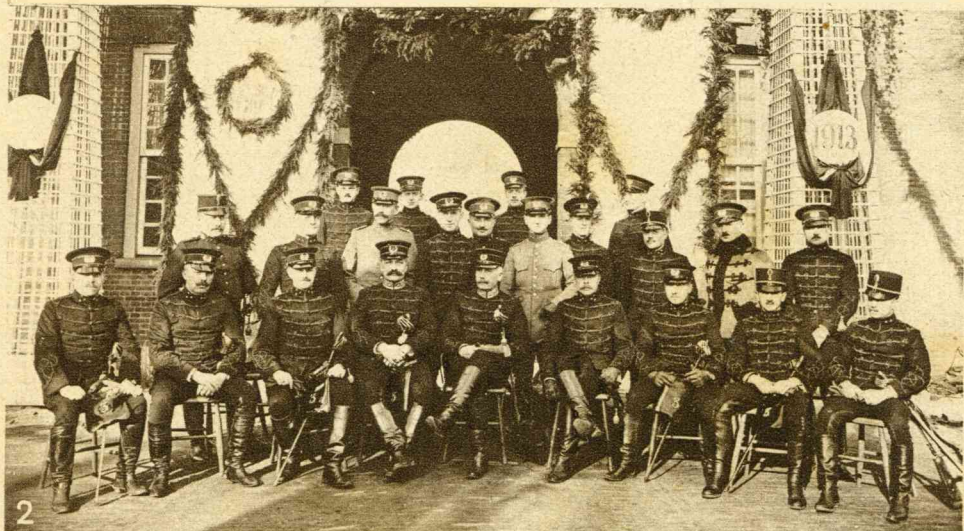
1. De Ruitersfeesten. Carrousselrijden door onder-officieren in oud-uniform. Onze foto brengt het slotfiguur in beeld: W, welke onder de tonen van het „Wilhelmus” wordt geformeerd.

2. De officieren van het 3e Regiment van Den Haag en Amsterdam, gegroepeerd voor den fraai versierden ingang van de Alexander-kazerne te 's-Gravenhage. In het midden zittend van links of rechts no. 5: de regiments-commandant H. D. Twiss.

○

3. Groep wachtmeesters van het jubilerende regiment, gekleed in de verschillende huzaren-uniformen van 1814 tot 1914.

WAAROM ZIJ ZWEEG

EEN VERHAAL UIT ACHTER-INDIË.

WAAR zit Apsur dan toch?” vroeg meneer Morell, de rijke planter op het eiland Pinang, zijn vrouw Bridget.

„Die is zooeven naar Wellesley gereden om boodschappen voor me te doen!” antwoordde de jonge vrouw.

„Dan zal hij natuurlijk wel weer dronken thuis komen, die zwarte schoft! — En waar is Jemidar?”

„Hij is met Terry uit wandelen!”

„Ik vind het beslist verkeerd, Bridget, dat beide bedienden tegelijk van huis gaan en jij heelemaal alleen met de meiden thuis bent. Terry had wel een anderen tijd van wandelen kunnen uitkiezen dan nu het al bijna donker is!”

Bridget zweeg een oogenblik als om te overleggen of ze nog iets zou zeggen. Toen antwoordde zij:

„Ik kon haar daar toch niet van terughouden! Als ik tegen haar gezegd had, dat ze niet meer moest uitgaan, had ze dat weer als plagerij van me opgevat. Je weet immers wel, dat we niet bepaald op goeden voet met elkaar staan, en ze is maar al te zeer geneigd al mijn daden als plagerijen te beschouwen!”

Morell draaide ietwat nerveus aan z'n knevel en zweeg. Hij kon blijkbaar tegen die opmerking van zijn vrouw weinig inbrengen, daar hij wist, dat ze volkomen gelijk had.

Het was dan ook een allesbehalve aangename toestand in zijn huiselijken kring zijn vroegere geliefde te moeten opnemen, zij het dan ook slechts tijdelijk. Nu ongeveer tien jaar geleden, toen Terry nog een jong en knap meisje was, had haar neef Walter Morrell haar sterk het hof gemaakt. Terry wilde toenmaals niets van hem weten, had de voorkeur gegeven aan andere vereerders, die haar begerlijker partij schenen. Morell was daarop naar Indië gegaan en had haar van daar uit nog voortdurend brieven geschreven, waaruit duidelijk bleek, dat hij haar nog steeds een goed hart toedroeg. In het verre tropenland had hij zich in zijn phantasie van Terry een ideaal gemaakt, dat hij aanbad, terwijl zij evenwel in werkelijkheid van jaar tot jaar minder daarop ging gelijken. Eindelijk had hij haar bericht, dat hij eigenaar was geworden van een plantage, zoodat hij zich als welgesteld man kon beschouwen, en vroeg nu haar hand. Zij had dat aanzoek weliswaar afgewezen, maar hem toch niet alle hoop ontnomen, om een achterdeurtje open te houden. Zij stond nl. op het punt een verlovings aan te gaan, die haar beter leek dan een huwelijk met haar neef daar op het verre eiland in den Indischen Oceaan. Maar die hoop was, evenals zoovele reeds, vervlogen! En langzamerhand wilde niemand meer toeblijven, zoodat de nu al dertigjarige Terry begreep, dat er in Engeland zelf voor haar niets meer te halen viel. Door den dood harer moeder was ze heelemaal zelfstandig geworden en zoo kwam ze op de gedachte zonder meer op reis te gaan naar het eiland Pinang en haar neef op te zoeken. Die zou nog wel vrij zijn!

De ontuchtering bij haar aankomst was ontzettend! Zij vond Walter gelukkig getrouwd met de aardige, lief-tallige dochter van een naburigen planter!

Dat haar verschijning voor de betrokken personen allernaangenaamst was, laat zich denken. Zij zelf was geheel verslagen, haar laatste hoop was weg, en bovendien had zij zich uiterst belachelijk gemaakt, want Walter begreep

natuurlijk best waarom ze gekomen was. Voor Walter was het al een even benarde positie. Daar moest hij nu leven tusschen de persoon, die hij vroeger had liefgehad, nu evenwel niets meer voor hem was, ja zelfs met den dag door haar luimen en nukken onverdraaglijker werd, en zijn eigen vrouw, die hem een afgod was. Hoe voorzichtig moest hij niet zijn in zijn uitdrukkingen; elk woord moest hij op een goudschaaltje wegen om niet een der partijen tegen zich in het harnas te jagen. Bridget toch was bekend met Walters teedere gevoelens van vroeger voor Terry en van af den eersten dag beschouwde zij deze gast dan ook met een licht te begrijpen jaloezie.

Om de burenen grond voor praatjes te geven, werd besloten, dat Terry eenige weken zou blijven logeeren! Ieder ander zou natuurlijk per eerste de beste gelegenheid weer afgereisd zijn, maar Terry bleef waar ze was, voornamelijk om haar boosaardig karakter te kunnen voldoen. Waar ze maar kon, stookte ze tusschen man en vrouw en het speet haar alleen maar, dat ze zich niet beter kon wreken.

Dat alles voelde Morell en bitter gestemd blikte hij naar buiten, waar de duisternis reeds volkomen was ingevallen. En nog steeds was Terry niet thuis!

Beneden liet zich gedruisch hooren, maar het was Terry niet. Apsur, de eerste bediende, was met zijn ezelwagen van Wellesley teruggekomen met nog grooter roes dan Morell verwacht had. Het gevolg was, dat hij ruzie zocht met de meiden, en toen Morrell hem een standje maakte, kreeg hij zoo'n brutaal antwoord, dat hij woedend werd en den dronken man met de zweep afranselde. Dat gebeurde hem anders zelden, want die zwarten zijn zeer gevoelig op dat punt en hun wraakzucht is vaak na jaren nog niet bekoeld.

Morell was dezen avond evenwel uit zijn humeur en dan moest ieder het ontgelden. Tijdens het diner zei hij geen woord en toen Terry eindelijk thuis kwam, ging hij de kamer uit en zocht zijn troost in de bibliotheek. Daar kon hij uren achtereen vertoeven en daarom had hij het ruime vertrek dan ook zoo gezellig mogelijk doen inrichten. In het midden stond een groote tafel met leuningstoelen er om heen; kaarten en schilderijen tooiden de muren, waarlangs in het rond boekenstandaards waren aangebracht. De kostbaarste werken evenwel waren in een glazen kastje geborgen en daar vooral zat Morell bij voorkeur in te snuffelen.

Dat kastje nu koos Apsur uit om hem te helpen aan zijn wraakzucht te voldoen. Hij wist, dat zijn heer daar veel in moest zijn en toen nu drie dagen na de tuchtiging Morell met zijn vrouw was uitgegaan, sloop Apsur de bibliotheek binnen. Terry verraste hem daar, terwijl hij de deur van het kastje openmaakte en een mandje naar binnen schoof. Even later haalde hij het mandje er weer uit, sloot het deurtje en verdween.

Terry had zich voor hem schuil gehouden en zodoende zijn doen en laten nauwlettend kunnen gadeslaan. Nauw was hij dan ook de kamer uit of zij ging eens kijken, wat dat zwart mirakel daar wel uitgevoerd had. Lang behoefde ze niet te zoeken! Toen ze het kastje naderde, zag ze een brilslang over de boeken heen glijden,

In een seconde begreep ze het misdadig plan van Apsur. Als Morell van avond het kastje opende, zou de slang op hem losschieten en zijn lot zou beslist zijn!

Ja, als zij, Terry, er niet geweest was! Zij echter zou hem redden, zij, die hij nu versmaadde! Zij zou gloeiende

kolen op zijn hoofd stapelen en hij zou beschaamd voor haar staan! Zoo ver was Terry met haar gedachten gekomen, toen zij de stem van Bridget onder aan de trap hoorde. De jonge vrouw kwam haastig naar boven en gign de bibliotheek binnen. Evenals straks Apsur liep zij nu ook op het glazen kastje toe.

Een siddering voer Terry door de leden, een plotselinge gedachte vloog haar door het hoofd. Als zij haar waarschuwd, zou Bridget gered zijn! Als zij zweeg, was Bridget onherroepelijk verloren!

Zij zou verloren zijn! Als een verrukking doortintelde Terry die gedachte!

Daar klonk een gil! Bridget had het deurtje nauwelijks geopend, toen opeens een groote slang met groenachtig flinkerende oogen haar voorbijgleed en sissend de kamer doorschuifde naar de veranda, waar Terry stond te luisteren! Het volgend oogenblik stiet deze een doordringenden angstkreet uit! 't Was tevergeefs! Het ondiar had zijn tanden reeds diep in den afwerend opgeheven rechterarm van de ongelukkige gegraven. Zij voelde nog even den beet en de gedachte kwam bij haar op: „Dat is mijn loon!” Niet Bridget sterft, maar ik zelf!” Toen zonk zij bewusteloos op den vloer neer.

Op haar angstgeschrei kwamen Bridget en ook Morell, die in de buurt was, ontsteld aansnellen. Met een stuk ijzer, dat hij inderhaast had meegepakt, sloeg Morell de slang, die nog steeds aan Terry's arm hing, den kop in, en trachtte toen de bewusteloosheid te doen wijken, wat na heel wat moeite ten slotte mocht gelukken.

„Apsur heeft het gedaan!” was het eerste wat zij zeide, toen ze de oogen weer opsloeg. . . . Hij heeft de slang in het kastje gebracht. Ik heb het zelf gezien!”

„Ongelukkige!” riep Morell, „waarom heb je het dan niet direct gezegd? Die nalatigheid kost je je. . . .”

„Mijn leven kost het!” kreet Terry, „dat weet ik. En zij had moeten vallen, zij!” wees ze op Bridget.

Morell trachtte haar te kalmeeren, maar er was geen denken aan.

„Dat mensch zou sterven; ik wilde het, daarom waarschuwd ik niet! Het was een genot voor me, dat de slang haar te pakken zou krijgen.

Bij die woorden begonnen de krampen te komen, de voorboden van den dood, zooals de omstanders dachten. Maar Jemidar, de tweede bediende, lichtte hen beter in. Hij had het doode monster den bek opengebroken en gezien, dat de giftanden ontbraken.

„Sahib”, zeide hij tegen Morell, „de slang heeft geen giftanden, er is dus geen gevaar!”

„Maar die krampen dan?” vroeg Morell.

„Dat komt louter van schrik, Sahib, door den beet en van vrees voor den dood. Er zal de dame heelemaal niets verder van overkomen!”

Jemidar had goed gezien. Drie dagen later was Terry met pak en zak op weg naar Georgetown, vanwaar ze naar Australië overstak,

Van Apsur heeft men nimmer meer iets gehoord! Morell echter had nu in eens genoeg van het eilandleven; nog hetzelfde jaar verkocht hij zijn plantage en ging terug naar Engeland, waar hij verder genoeglijk met z'n Bridget leefde!